

Hồi 8

Lập Kế Tìm Ẩn Sĩ Phan Dương Hồ

Tô Phi Phụng thấy nét mặt trầm tư của Quân Vũ cũng động lòng, bất giác nàng mỉm cười nói :

- Tôi xem gương mặt thanh tao của huynh như thế kia làm sao có thể đủ sức mà bôn tẩu trên giang hồ? Có phải cô sư muội yêu dấu của huynh bị bệnh, nên huynh phải cố tâm tìm cho được dưỡng phụ tôi để chữa chăng?

Mã Quân Vũ đang lúc hữu sự, cần phải chịu lụy người, nên gượng cười trước lời mỉa mai của Phi Phụng, lắc đầu nói :

- Không phải! Chính sư thúc tại hạ đang mắc bệnh.

Phi Phụng tròn xoe đôi mắt, nhìn Quân Vũ hỏi :

- Thế ra một trong Côn Luân Tam Tử bị bệnh à?

Quân Vũ đáp :

- Ngọc Chánh Tử, sư thúc tại hạ bị trúng độc Kim Tuyến Xà của Xà Tào Trần Hồ.

Giữa lúc hai người đang nói chuyện bỗng thấy một chiếc thuyền thoi rẽ nước lướt tới. Trên thuyền có hai thiếu nữ đứng sát vai nhau, mặt áo hồng, tuổi mới trăng tròn, đôi mắt sáng rực. Khi thuyền vừa đến mé, cả hai tung mình nhảy lên bờ, bước đến cúi chào Tô Phi Phụng và nói :

- Tiểu thư chúng tôi đã sắm sẵn rượu để đãi khách, xin mời cô nương xuống thuyền kéo để tiểu thư chúng tôi mong đợi.

Tô Phi Phụng hơi xéch đôi mày trả lời :

- Ta biết rồi. Bọn ngươi về thuyền trước đi.

Hai thiếu nữ áo hồng là hai tên liễu hoàn. Chúng đã rõ tánh tình Tô Phi Phụng nên chỉ đưa mắt ra dấu với nhau rồi lui gót về thuyền.

Sau khi hai tên liễu hoàn đi rồi, Tô Phi Phụng cau mày suy nghĩ một lúc, đoạn nói với Quân Vũ:

- Mã công tử! Nếu có nhã hứng xin mời công tử cùng xuống thuyền uống rượu với chúng tôi một thể.

Quân Vũ đang muốn theo dò tin tức của Tiêu Công Nghĩa, nên không dám trái ý, chỉ trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Trong thuyền là chỗ riêng bạn gái của cô nương, tại hạ xuống đó sao tiện?

Tô Phi Phụng cười ha hả, nói :

- Chúng ta đứng trên bờ hồ đàm đạo, nhiều người qua lại trông thấy dị nghị, nếu xuống thuyền mà đàm đạo thì tĩnh mịch hơn nhiều. Hơn nữa, lệnh sư muội không có ở đây thì huynh e ngại gì?

Mã Quân Vũ vẫn còn do dự. Tô Phi Phụng lại nói tiếp :

- Thế huynh có cần tìm cha nuôi tôi để chữa bệnh cho sư thúc huynh không? Nếu huynh bỏ lỡ cơ hội hôm nay thì huynh không còn cơ hội gặp ông ta được nữa.

Câu nói đó quả là có một uy lực ghê gớm, làm cho Quân Vũ phải phục tùng.

Chàng gượng cười đáp :

- Thế thì tại hạ sẽ xuống thuyền làm phiên cô nương một phen. Nếu cô nương chỉ cho i hạ chỗ ở của Tiêu lão tiên bối, chẳng những i hạ mang ơn suốt đời, mà sư phụ i hạ cũng chẳng bao giờ dám quên ơn nữa.

Tô Phi Phụng đôi mắt long lanh, nhìn Mã Quân Vũ nói :

- À! Huynh bảo là cảm ơn tôi? Vậy thì huynh định đền đáp ơn ấy thế nào?

Câu hỏi đó làm cho Quân Vũ dờ người ra, không biết nói thế nào.

Tô Phi Phụng khẽ thở dài, giọng nói hơi giận dỗi :

- Tôi cho huynh một kinh nghiệm, từ nay chớ có mở miệng nói xuôi như dòng nước nữa nhé. Thôi, xin mời xuống thuyền.

Dứt lời, nàng nhẹ gót tiến về phía thuyền đậu, rồi tung chân nhảy vù xuống. Quân Vũ cũng tung chân nhảy theo.

Tô Phi Phụng vén bức màn, nhường cho Quân Vũ vào trước trong khoang.

Chàng vừa bước vào đã cảm thấy một mùi thơm lâng lâng phát ra. Cảnh bên trong bài trí rất hoa mỹ và trang nhã. Khoang giữa đặt một chiếc bàn bát tiên, có phủ tấm vải xanh thêu kim tuyến. Trên bàn có khay chén và các thức ăn để uống trà. Nơi cửa sổ bên trái có một thiếu nữ mắt phụng mày ngài, dung nghi diễm lệ, mặt áo màu lục, phong chất như một tiên nga.

Quân Vũ chợt nhìn thấy giắt mình toan bước ra ngoài. Tô Phi Phụng đã nhanh nhẹn lách mình bước tới, cầm tay thiếu nữ áo xanh thân mật nói :

- Xin muội muội thứ lỗi cho nhé. Chưa có sự đồng ý của muội muội mà tỷ lại mời một người khách đến.

Thiếu nữ áo xanh đưa mắt nhìn Quân Vũ, thấy chàng mặt trắng mày ngài, dung nghi tuấn vũ, trong đôi mắt lại có thần quang ẩn hiện, bất giác tim nàng rộn lên.

Nàng khẽ vào tai Tô Phi Phụng hỏi nhỏ :

- Phụng tỷ! Chàng là người gì của tỷ? Trước đây tỷ chưa từng nói với muội.

Tô Phi Phụng mỉm cười, nói nhỏ :

- Hôm nay tỷ đưa chàng đến đây để giới thiệu cùng muội muội đó.

Thiếu nữ áo xanh đôi má đỏ bừng, then thùng đẩy nhẹ Phi Phụng ra. Tô Phi Phụng lại kéo tay thiếu nữ áo xanh đến bên Quân Vũ, cười nói :

- Cô nương đây là ái nữ của cha nuôi tôi, tên Lục Phụng Hoàng Tiêu Nguyệt Phan.

Mã Quân Vũ cúi mình mình xá một cái, và nói :

- Do thịnh tình của Tô cô nương mời đến, tại hạ không dám từ chối. Bây giờ xuống đây lại được yết kiến Phan cô nương, thật là vạn hạnh. Xin Phan cô nương chớ trách tại hạ về tội quá đường đột.

Tiêu Nguyệt Phan mỉm cười chưa kịp đáp lời, thì Tô Phi Phụng đã nói tiếp :

- Chà! Công tử lại đổ lỗi cho tôi đã buộc công tử đến đây nhỉ. Nhưng thôi, tôi xin giới thiệu với muội muội, công tử đây là môn hạ của Huyền Thanh đạo trưởng tiền bối.

Tiêu Nguyệt Phan chỉ vào chiết ghế trước mặt nhún nhường, nói :

- A! Té ra tỷ muội tôi đã phạm tội bất kính đối với đệ tử của môn hạ phái Côn Luân rồi. Xin mời công tử ngồi xuống đây dùng một ly trà để tha tội vụng về ấy.

Mã Quân Vũ chấp tay ngồi xuống ghế. Tô Phi Phụng và Tiêu Nguyệt Phan ngồi sát cạnh nhau, đối diện với chàng.

Ba người vừa ngồi xuống thì chiếc thuyền đã quay lái chèo đến giữa hồ.

Ghe chạy rất nhanh, chẳng bao lâu đã rời khỏi bến. Tô Phi Phụng đưa tay mở tấm màn phía trước. Từng luồng gió thổi vào mát rượi. Hai cô liễu hoàn áo hồng lần lượt bưng đến những đồ nhắm và rượu ngon.

Lục Phụng Hoàng Tiêu Nguyệt Phan đóng vai chủ, nên nâng ly trước mời Tô Phi Phụng và Mã Quân Vũ.

Mã Quân Vũ chưa cạn chén này đã được mời tiếp chén khác. Chàng uống một hơi mấy chén liền, mặt chàng đỏ gay, vì chàng thưở nay chưa từng uống rượu. Đây là lần đầu tiên chàng phải chịu khách.

Tuy nhiên, trong cái khó khăn cũng làm cho chàng bạo dạn phần nào. Hơi men chén choáng đã làm cho chàng quên mất vẻ thẹn thùng khép nép trước hai mỹ nhân.

Chàng ban đầu hỏi dò thân thế hai thiếu nữ và hỏi đến địa chỉ của Tiêu Công Nghĩa.

Vô Hình Nữ Hiệp Tô Phi Phụng luôn luôn đưa mắt nhìn chàng, trong lúc ấy Tiêu Nguyệt Phan vẫn còn e dè giữ nết.

Tô Phi Phụng nói :

- Từ khi cha nuôi tiểu muội ẩn cư đã gạt bỏ thế sự ngoài tía, không còn nghe đến chuyện phải trái nữa. Phụ thân tiểu muội và cha nuôi trước kia đã mấy mươi năm khắng khít trong tình bạn, nghĩa trọng như keo sơn, đã mấy lần phụ thân mời dưỡng phụ sang nhập Thiên Long Bang, nhưng dưỡng phụ một mực từ chối. Còn Côn Luân Tam Tử tuy vang danh trên võ lâm, song dưỡng phụ tiểu muội cũng khó mà phá luật để hội diện. Việc này rất khó.

Mã Quân Vũ đặt cốc rượu xuống bàn nói :

- Cứu mạng người là một việc nghĩa. Tiêu lão tiền bối hiện xưng là thiên hạ đệ nhất danh y, dĩ nhiên phải đầy lòng nhân làm việc thiện. Tại hạ chỉ cần lão tiền bối chữa giúp nọc rắn độc cho sư thúc tại hạ mà thôi.

Tô Phi Phụng sòng mắt sáng ngời, nói :

- Bất cứ người nào đến tìm dưỡng phụ cũng yêu cầu chữa bệnh cả. Nếu dưỡng phụ không từ chối thì sao gọi là "rửa tay ẩn mặt". Trong giang hồ hiểm thù chém giết nhau liên miên. Người bị thương được chữa lành lẽ dĩ nhiên phải đi tìm thù mà trả, mà trả thù là chém giết gây thương tích cho kẻ khác, và kẻ khác lại đến yêu cầu dưỡng phụ cứu chữa. Ấy vậy, dưỡng phụ càng cứu người nhiều thì càng kết thù nhiều hơn, do đó, dưỡng phụ mới phải "rửa tay ẩn mặt", không thêm nghe đến việc phải trái trong đời.

Mã Quân Vũ cau mày, nói :

- Nói như vậy thì không còn cách gì tìm đến lão tiên bối để cầu cứu nữa rồi.

Tô Phi Phụng thấy vẻ mặt lo lắng của Quân Vũ chạnh lòng, vội mở lời an ủi :

- Sao huynh nóng nảy quá thế! Tiểu muội đã nói hết lời đâu mà huynh thất vọng? Tuy dưỡng phụ tiểu muội đóng cửa tạ khách, nhưng cũng còn có cách gặp được, miễn là được tỷ muội chúng tôi giúp sức. Giờ đây, nếu chỉ chỗ cư ngụ của dưỡng phụ là chuyện khó, chúng tôi không thể nói thẳng với huynh được. Vậy huynh cứ an lòng thưởng rượu, chốc nữa tỷ muội chúng tôi sẽ giúp huynh mãn nguyện.

Mã Quân Vũ lắc đầu mấy cái, mỉm cười nói :

- Tại hạ đã say rồi. Uống thêm mấy ly nữa là không còn về nổi.

Tô Phi Phụng kéo tay Tiêu Nguyệt Phan nói nhỏ :

- Muội muội! Xem chàng công tử này tửu lượng chẳng bao nhiêu, chúng ta đổi sang tiệc trà thì vui hơn.

Tiêu Nguyệt Phan không trả lời Tô Phi Phụng mà lại hỏi :

- Lúc này tỷ chịu miệng với công tử, tiến dẫn đến để nhờ phụ thân muội chữa nọc rắn, việc này muội thật chẳng dám nói với phụ thân đâu.

Tô Phi Phụng cười hà hà, nói :

- Ủ! Tỷ cũng thế! Tỷ chẳng dám nói.

Tiêu Nguyệt Phan cau mày, nói :

- Thế thì tỷ tỷ đã phỉnh gạt người ta rồi?

Tô Phi Phụng nhúm mày, nhoẻn một nụ cười tươi, chăm chăm nhìn vào mặt Tiêu Nguyệt Phan làm cho nàng này e thẹn cúi mặt xuống. Qua một lúc, Tô Phi Phụng nói :

- Tỷ không có ý khinh người. Chỉ yêu cầu muội muội giúp cho tỷ một tay.

Tiêu Nguyệt Phan quay lại Quân Vũ thì thấy chàng đã cất mình đứng dậy bước ra ngoài khoang đứng nhìn trời mây.

Nàng hỏi Tô Phi Phụng :

- Tỷ muốn muội giúp tỷ việc gì?

Tô Phi Phụng vừa cười vừa nói :

- Chỉ cần tìm cách nào để cho dưỡng phụ gặp mặt Côn Luân Tam Tử là được. Hai bên đã gặp tất dưỡng phụ không nở từ chối.

Tiêu Nguyệt Phan nói :

- Tỷ tỷ muốn muội chỉ chỗ cư ngụ của thân phụ cho chàng?

Tô Phi Phụng cười nhạt, nói :

- Nếu giản dị thế thì tỷ cần gì phải nhờ muội làm gì? Tỷ cũng có thể nói với chàng nơi cư ngụ của dưỡng phụ.

- Thế thì tỷ tỷ nói rõ ý định xem sao?

Tô Phi Phụng thở nhẹ một hơi, rồi nói nhỏ :

- Việc làm thì dễ, nhưng muội muội phải chịu khó một chút.

Tiêu Nguyệt Phan mỉm cười nói :

- Muội là muội muội của tỷ, dầu khổ cực nhưng làm cho lòng tỷ vui sướng là được rồi, tỷ cứ nói ra đi!

Tô Phi Phụng buồn bã nói :

- Muội tưởng tỷ giúp cho chàng gặp được nghĩa phụ rồi là chàng biết ơn tỷ sao?

Tiêu Nguyệt Phan trố mắt nhìn Tô Phi Phụng với vẻ kỳ lạ, hỏi :

- Sao? Tỷ tỷ nói sao? Chàng không mang ơn tỷ tỷ ư? Thế thì chúng ta giúp hấn để làm gì?

Tô Phi Phụng nói :

- Việc này có thể gọi là cái "oái oăm của tình đời". Biết đâu sau này tỷ tỷ phải chết về tay hấn.

Nói đến đây, Tô Phi Phụng dừng lại, trầm tư một lúc, rồi nói :

- Thôi, không cần phải đắn đo nữa. Ngày mai muội muội lái thuyền đi du hồ và sinh chuyện để đánh nhau một trận với chàng.

Tiêu Nguyệt Phan không đợi Tô Phi Phụng nói dứt câu, vội tiếp lời :

- A! Muội hiểu rồi! Tỷ tỷ buộc muội đánh nhau, không được đánh thắng để kiếm cơ chạy về nhà cầu cứu với thân phụ, và cũng để dẫn bọn chàng đến gặp thân phụ. Đúng không? Tỷ tỷ thật đa mưu túc trí.

Tô Phi Phụng cười lớn, nói :

- Bởi vậy tỷ tỷ mới phiền đến muội muội, và nhờ muội muội chịu khó một chút.

Tiêu Nguyệt Phan chớp chớp đôi mắt mỉm cười nói :

- Nếu chàng đánh không lại muội thì sao?

Tô Phi Phụng nói :

- Muội muội cứ an tâm. Tỷ đã thử qua Phân Quang Kiếm Pháp của chàng rồi. Chàng không thể dưới tay muội muội đâu. Nhưng nếu muội đã giúp tỷ thì muội phải nhường chàng chứ.

Tiêu Nguyệt Phan mỉm cười, rồi đưa mắt liếc nhìn Mã Quân Vũ, thấy chàng đang đứng ngoài khoang lạng lẽ nhìn trời mây, chẳng biết chàng đang nghĩ gì mà vẻ mặt trầm lặng như thế.

Tô Phi Phụng rón rén bước đến sau lưng Quân Vũ, đưa mắt nhìn xa xa, thấy thấp thoáng ngoài mương trượng có một chiếc ghe chạy tới như bay. Trước đầu ghe có một chàng thanh niên áo xanh, như cũng đang phóng tầm mắt nhìn về phía Quân Vũ.

Ngoài ra còn có một người mặc áo xám, đang đứng đằng sau chèo ghe.

Không bao lâu, chiếc ghe nhỏ đã đến trước đầu thuyền của họ. Tô Phi Phụng thấy chiếc ghe nhỏ đó vừa lướt qua, nước hồ tung lên xoáy một luồng rất mạnh, làm cho nàng giật mình nghĩ thầm:

"Người mặc áo xám chèo ghe có một sức mạnh phi thường. Hấn là tay võ công siêu việt. Tiếc rằng cả hai đều quay lưng lại, không thể nào trông thấy mặt"

Chiếc ghe nhỏ lướt qua độ năm thước thì người áo xanh nghiêng đầu liếc nhìn Quân Vũ một cái, miệng chum chim cười.

Tô Phi Phụng cả thân người đều chấn động, vì thiếu niên áo xanh đỏ mặt đẹp như hoa, đôi mắt lóe hào quang, nước da trắng như ngọc, trông rất phong lưu thế phiệt.

Nàng thở một hơi dài, nhủ thầm :

"Ôi chào! Trong thiên hạ lại có nam nhân đẹp thế ư?"

Đôi mắt chàng thiếu niên áo xanh kia, Phi Phụng cảm thấy đối với Quân Vũ như đã có mối thâm tình thâm kín từ lâu.

Nàng khẽ cất tiếng hỏi Quân Vũ :

- Huynh có quen với người đó sao?

Mã Quân Vũ giật mình như tỉnh mộng, quay lại nhìn Phi Phụng nói :

- Không quen, nhưng độ một tháng nay tại hạ đã gặp qua người này ba lần. Người này từ Triết Giang đến Ninh Khê, rồi đuổi theo đến Phan Dương hồ.

Tô Phi Phụng ngăn người suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Những nhân vật võ lâm trên chốn giang hồ, muội chưa hề nghe ai nói đến tướng mạo của người ấy. Tuy nhiên, chỉ nhìn vào lối chèo ghe và thân pháp của người áo xám thuộc hạ thì rõ hẳn không phải tầm thường. Đoán chừng như người ấy đến đây cũng chỉ vì Quy Nguyên Mật Tập.

Mã Quân Vũ cười lớn nói :

- Quy Nguyên Mật Tập? Nó là một cuốn sách giả, chỉ vẽ những con thú, con cầm, các tay cao thủ trong đó có thân phụ cô nương đã xem tận mắt. Ai lại không biết mà còn theo đuổi nó nữa.

Tô Phi Phụng lắc đầu cười nói :

- Muội không cần huynh phải thanh minh điều đó. Đối với Quy Nguyên Mật Tập, đâu có quý đến đâu cũng chẳng mong muốn đặt.

Mã Quân Vũ là người thông minh, làm sao không hiểu lời nói hàm ý bóng bẩy của Phi Phụng, chàng nói :

- Vậy thì tại hạ xin gác bỏ việc ấy không nói đến nữa. Nơi cư ngụ của dưỡng phụ cô nương, hiện giờ cô nương có thể cho tại hạ biết chăng?

Tô Phi Phụng nét mặt buồn buồn đáp :

- Muội sẵn lòng giúp huynh việc này, nhưng dưỡng phụ tính rất nghiêm khắc. Muội và Phan muội cũng không dám ra mặt giúp đỡ được.

Mã Quân Vũ lo ngại hỏi dồn :

- Như vậy thì không còn phương pháp nào sao?

Tô Phi Phụng nói :

- Tuy dưỡng phụ lạnh mặt, song lại rất nhân tình. Nếu Côn Luân Tam Tử mà gặp mặt được thì chắc dưỡng phụ không nỡ từ chối. Trưa mai, muội và Phan muội vẫn dùng thuyền này ra du hồ. Còn lệnh sư phụ và huynh thuê một chiếc du thuyền cũng đến hóng mát. Hai bên gặp nhau gây chuyện đánh nhau, lấy cớ ấy muội và Phan muội sẽ dẫn đoàn người của huynh vào nhà dưỡng phụ mới được.

Mã Quân Vũ đắc ý, cười lớn, nói :

- Phương pháp ấy rất hay, nhưng làm phiền đến Tiêu cô nương chẳng?

Vô Hình Nữ Hiệp chớp mắt, mỉm cười nói :

- Huynh chờ vội mừng! Nếu huynh không đánh thắng nổi Phan muội thì chờ hòng biết nơi chốn của đường phụ.

Mã Quân Vũ ngơ ngẩn nói :

- Sao? Đánh nhau thật tình sao?

Tô Phi Phụng mỉm cười nói :

- Nửa thật nửa giả. Nếu huynh để cho sư muội của huynh biết thì hỏng việc đó.

Mã Quân Vũ cười nhạt nói :

- Sư muội của tại hạ là một cô gái thuần lương chất phát, không hiểu việc giả dối, cô nương chờ có chộc ghẹo, xoi mói nàng.

Tô Phi Phụng "hừ" một tiếng, tiếp lời :

- Phải, chẳng những cô nàng thuần lương chất phát mà lại kiêu mị dễ thương, sắc đẹp như hoa, tình sâu như biển nữa...

Mã Quân Vũ thấy mặt trời đã lên cao, vội vàng nói :

- Trưa rồi! Tại hạ phải trở về khách sạn để báo lại với gia sư kéo trễ mất.

Tô Phi Phụng nói :

- Ở đây cách xa bờ mấy dặm, nên huynh muốn đi cũng phải chờ chúng tôi mãn tiệc mới đưa huynh về, chẳng lẽ huynh có tài vượt sông sao?

Mã Quân Vũ nóng lòng, đưa mắt nhìn mặt hồ. Sóng xanh xao động, gió thổi rạt rào, lòn băng khuâng, sợ về trễ sư phụ chàng sẽ khiển trách. Bỗng nghe phía sau thuyền có tiếng nước cuốn ào ào. Chiếc thuyền con của thiếu niên áo xanh đã quay trở lại, và dừng ngay trước mặt Quân Vũ.

Thiếu niên áo xanh quay nhìn Quân Vũ nói :

- Hiệp khách định vào bến ư? Ghe của tại hạ cũng định ghé bến Diên Châu, nếu không chê ghe nhỏ người quê xin mời hiệp khách vào thuyền tại hạ về luôn một thể.

Mã Quân Vũ phân vân chưa quyết định thì thiếu niên áo xanh đã cười lạnh lạnh nói :

- Mỗi du thuyền có một hứng thú riêng. Xin hiệp khách chờ chê ghe của tại hạ không được trang nhã.

Mã Quân Vũ thấy thiếu niên áo xanh này thoát ẩn thoát hiện như một con thần long, lâu nay đã có ý muốn dò xét hành tung nhưng chưa có dịp. Nay sẵn cơ hội này chàng còn chần chờ gì mà không hội kiến. Chàng liền quay đầu lại đưa tay chào hai thiếu nữ trên ghe, và nói :

- Không dám làm phiền nhị vị cô nương đưa đón. Tại hạ xin quá giang ghe của vị huynh đài này về bến cho tiện.

Dứt lời, chàng nhảy phốc sang chiếc ghe của thiếu niên áo xanh. Chân chàng vừa đặt xuống khoang thì chiếc ghe đó đã rẽ sóng lướt tới như tên. Chỉ phút chốc chiếc du thuyền của hai thiếu nữ đã mất dạng.

Người thiếu niên áo xanh phất tay áo nhẹ bước đến bên Quân Vũ, cười nói :

- Tại hạ không có rượu ngon đãi khách. Chúng ta cùng ngồi nơi khoang thuyền tâm tình thay tiệc rượu vậy.

Mã Quân Vũ ngồi xuống đối diện với thiếu niên áo xanh, thấy chàng mi thanh như thùy liễu, mặt nhuộm hoa đào, phong tư tao nhã, vẻ đẹp cực kỳ lộng lẫy, nhưng đôi mắt lại phát ra hai luồng nhãn quang sáng rực, khiến Quân Vũ không đủ can đảm để nhìn lâu. Chàng loáng nhìn một lúc rồi phải quay đầu nơi khác để tránh hai làn điện lực quái ác phát ra nơi đôi mắt chàng thiếu niên áo xanh ấy.

Mã Quân Vũ nói :

- Ba lần may mắn gặp nhau, chắc cũng có duyên kỳ ngộ. Vậy xin hỏi thăm quý tánh?

Thiếu niên mỉm cười, mắt loang loáng nhìn Quân Vũ nói :

- Tôi họ Bạch tên Vân Phi.

Dứt lời thiếu niên lại nhoẻn một nụ cười làm cho lòng Quân Vũ đầy nghi hoặc.

Chàng khiêm tốn hỏi :

- Quý hữu người đã thanh nhã lại còn có cái tên tuyệt trụ.

Bạch Vân Phi cười nhạt đáp :

- Hiệp khách quá khen! Nếu là kẻ tuyệt trụ thì tại hạ còn đến đây làm gì.

Nét mặt của thiếu niên trong như mặt sóng, đôi mày cong như cành liễu gió đùa.

Mã Quân Vũ thần thờ đưa mắt nhìn vào người mặt áo xám đang chèo thuyền ở sau ghe để dò xét thêm, nhưng người này ngồi quay lưng lại, tay cầm chèo khuấy nước rất khoan thai, mà chàng không thể nào thấy mặt được.

Mã Quân Vũ vốn thông minh, đầy cơ trí, nhưng với hoàn cảnh đó, chàng không làm sao có một nhận xét thích đáng về hành tung của Bạch Vân Phi.

Sau một hồi hoang mang suy nghĩ, Quân Vũ quay qua hỏi dò :

- Bạch huynh từ Triết Đông đến Diên Châu này chắc có việc gì cần thiết?

Bạch Vân Phi nói :

- Tại hạ đến đây để tìm một người...

Nói đến đây, Bạch Vân Phi dừng lại, hai luồng nhãn quang chiếu vào mặt Quân Vũ. Quân Vũ bất thần quay lại, chạm phải đôi mắt của Bạch Vân Phi thất kinh quay về phía khác, đồng thời Quân Vũ còn nghe thiếu niên ấy thở dài một hơi nhẹ nhàng.

Cho đến lúc Quân Vũ rón rén quay sang nhìn thiếu niên áo xanh lần thứ hai, thì chàng thiếu niên đó đã đứng nơi đầu thuyền tự bao giờ rồi, quay mặt nhìn vào bến.

Quân Vũ thất kinh, không hiểu thân pháp chàng trai đó đến bậc nào mà đi đứng quá lạnh lẽo như vậy. Điều lạ lùng hơn nữa là lúc nhìn vào lưng chàng, Quân Vũ nhớ lại con người mà chàng đã trông thấy nơi Quát Thương Sơn, lúc nghỉ tại Vu cốc.

Nếu chàng nhận xét không lầm, thì chàng trai áo xanh đứng trước mặt chàng quả là một tay võ công xuất thần nhập hóa vậy.

Chàng muốn tìm lời hỏi dò lai lịch của Bạch Vân Phi, nhưng chẳng biết vì sợ sệt, hay bỡ ngỡ mà mỗi lần chàng định hỏi lại thôi.

Chiếc thuyền con chạy nhanh như gió, chẳng mất chốc đã đến bến. Bạch Vân Phi nhảy

lên bờ, đưa tay vẫy Quân Vũ, cười lớn nói :

- Sau này hiệp khách còn muốn tương ngộ nữa chẳng?

Mã Quân Vũ từ tốn đáp :

- Được làm bạn với Bạch huynh, Quân Vũ này còn gì hân hạnh hơn. Chỉ hiềm Bạch huynh như con thần long, ẩn hiện không chừng đâu tại hạ muốn gặp cũng chẳng biết đâu mà tìm.

Bạch Vân Phi lắc đầu, cười nói :

- Lời nói của Mã hiệp khách có thật tình chẳng?

Quân Vũ nói :

- Đó là lòng thành của tại hạ mà!

Bạch Vân Phi phát tay áo vừa nhẩy xuống du thuyền vừa nói :

- Được! Ngày mai chúng ta sẽ tái ngộ.

Lời nói vừa dứt thì chiếc thuyền cũng quay mũi ra khơi, và lướt đi như tên bắn. Mã Quân Vũ chờ cho du thuyền đi khuất rồi mới cầm đầu, chạy trở lại khách sạn.

Về đến cửa đã thấy Lý Thanh Loan đang đứng chờ, mắt lơ lác nhìn bốn phía.

Vừa thoáng thấy Quân Vũ nàng đã chạy đến như bay, gọi :

- Vũ ca! Mọii chờ huynh đến nửa ngày rồi. Huynh đi chơi đâu lâu thế? Nếu huynh không về là mọii nhịn đói để chờ huynh đó.

Mã Quân Vũ thân mật nhìn Thanh Loan thở dài :

- Nếu huynh đi mười ngày sư mọii cũng nhịn đói chờ huynh sao?

Lý Thanh Loan mặt buồn buồn, ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp nhỏ :

- Nếu vậy mọii chết đói mất.

Mã Quân Vũ thấy lòng nàng quá khăng khít, gục đầu từ từ bước về phòng. Huyền Thanh đạo nhân đang ngồi điều dưỡng nội công, mặt thoáng nét lo lắng. Mã Quân Vũ thấy thế vội chạy đến chào sư phụ.

Huyền Thanh cau mày hỏi :

- Con đi đâu thế?

Quân Vũ cúi đầu thưa :

- Con đi ra ngoài để dò xét chỗ ở của Tiêu Công Nghĩa tiền bối.

Đoạn chàng đem câu chuyện gặp Tô Phi Phụng kể lại một hồi.

Huyền Thanh đạo trưởng nghe nói đôi mắt ngời ánh sáng. Không ngờ câu chuyện ông dò xét hơn ba ngày mà không tìm được hy vọng nào, còn Mã Quân Vũ chỉ đi có nửa buổi đã có kết quả.

Đáng lẽ ông buông lời trách mắng Quân Vũ, nhưng vì lòng quá vui mừng, ông lại cười lớn, bảo Quân Vũ :

- Việc con vừa nói là một dịp rất may mắn. Không cần biết chúng có ý lừa gạt hay không, ngày mai chúng ta thuê thuyền đi du hồ xem thử.

Sáng hôm sau, Huyền Thanh đạo trưởng sai Quân Vũ đi thuê một du thuyền rồi cả đoàn cùng đi du hồ một lượt.

Chiếc thuyền này khá lớn và rộng rãi, nên không thể đi mau được.

Khi thuyền rời bến độ vài dặm thì dừng lại nơi một khoảng vắng mênh mông.

Quân Vũ ra đứng ở đầu thuyền đưa mắt xem chừng bốn phía. Tuy chàng đinh ninh Tô Phi Phụng không đến nổi lửa gạt chèo, song chờ mãi không thấy chiếc thuyền của Tiêu Nguyệt Phan hôm qua làm cho lòng chàng cũng có phần hồi hộp.

Trong lúc chàng đang nóng lòng mong đợi thì đột nhiên có một chiếc thuyền nhỏ xăm xăm lướt tới, nơi đầu thuyền không phải là Tô Phi Phụng hay Tiêu Nguyệt Phan mà lại là Bạch Vân Phi. Chàng thiếu niên áo xanh hôm qua đang đứng vẫy tay gọi chàng.

Thuyền nhỏ vừa đến gần, Bạch Vân Phi đã lên tiếng hỏi Quân Vũ :

- Tại hạ có thể lên thuyền Mã hiệp khách chăng?

Mã Quân Vũ không biết lời nào từ chối. Chàng chưa kịp đáp lời thì Bạch Vân Phi đã nhảy sang thuyền chàng, nhanh như một vệt khói. Tức thì, người mặt áo xám chèo thuyền nhỏ đi chỗ khác.

Bạch Vân Phi bước đến gần Mã Quân Vũ, mỉm cười nói :

- Mã huynh cứ yên lòng. Tại hạ không phá vỡ công việc của Mã huynh đâu.

Quân Vũ vội vã dẫn Bạch Vân Phi vào khoang yết kiến Huyền Thanh.

Bạch Vân Phi vừa thoáng thấy Huyền Thanh đã chấp tay xá một cái và nói :

- Cứu người!

Huyền Thanh đạo trưởng tuy rất hoài nghi lai lịch của Bạch Vân Phi song thấy chàng thân pháp tinh kỳ, khí chất tao nhã nên đem lòng kính phục, không dám mở lời hỏi đến.

Bạch Vân Phi nét mặt rất tự nhiên, bước ra mũi thuyền, đứng cạnh Quân Vũ nhìn trời mây, sóng nước. Bỗng chàng vỗ nhẹ vào vai Quân Vũ nói :

- Kìa! Mã huynh mau chuẩn bị đánh nhau đi.

Mã Quân Vũ nhìn về phía xa xa thấy trên mặt sóng xanh có một chấm đen, không rõ là vật gì, quay đầu nhìn Bạch Vân Phi, vẻ mặt ngơ ngác như một con gà gố.

Bạch Vân Phi phì cười bảo :

- Mã huynh không thấy được sao? Đúng là chiếc thuyền ấy rồi. Không sai đâu.

Chỉ chốc lát, chấm đen ấy lớn dần và Quân Vũ nhận đúng là chiếc du thuyền nhỏ của Tiêu Nguyệt Phan. Chàng giật mình, nghĩ thầm :

"Nhân quang của người này rất lợi hại, có thể thấy xa hàng dặm."

Đoạn chàng quay vào khoang thuyền bảo với Huyền Thanh đạo trưởng :

- Thưa sư phụ! Con thuyền ấy đã xuất hiện ở xa xa.

Huyền Thanh đạo nhân nói vội :

- Nếu thế thì cho du thuyền mình lướt tới đi.

Các thủy thủ được lệnh cho thuyền lướt tới, hướng về phía chiếc du thuyền của hai thiếu nữ. Chỉ chốc lát, hai con thuyền một lớn một nhỏ chỉ còn cách nhau có hai trượng.

Hai tên thủy thủ nơi chiếc thuyền lớn thấy chiếc thuyền nhỏ lao đầu thẳng vào ghe mình, thất kinh, liền vận sức lách thuyền sang một bên, quay tròn một vòng, nhường qua bên trái.

Chẳng ngờ chiếc thuyền nhỏ như cố ý gây sự, cứ quay mũi đâm thẳng vào hông thuyền lớn.

Hai thủy thủ chiếc du thuyền lớn tránh né mãi, mặt mày biến sắc. Vì đây là thuyền của họ cho thuê, nếu rủi ro bị đắm họ còn đâu kiếm cơm nuôi sống.

Bạch Vân Phi đưa tay đẩy nhẹ Mã Quân Vũ một cái, nói nhỏ :

- Mau, ra tay đi. Người ta khiêu khích cách đó, hai tên thủy thủ làm sao tránh nổi. Rủi thuyền bị chìm thì chúng ta ngộp nước chết.

Mã Quân Vũ nghe lời, bở ngỡ bước đến thành ghe, cúi mình giật một tay chèo trong tay một thủy thủ, quất vào mạn thuyền nhỏ xẹt ra. Một lưỡi kiếm dài bay vèo đến, chặt ngang tay chèo của Quân Vũ, và có giọng cười lạnh lạnh phát ra, với giọng nói của Tiêu Nguyệt Phan :

- Mã hiệp khách coi chừng tay chèo bị đứt đó.

Quân Vũ trợn mắt đáp :

- Chưa chắc!

Chàng liền quay thanh gỗ trở lại, tránh khỏi lưỡi kiếm của Tiêu Nguyệt Phan, đoạn chân trái đạp lên vành thuyền, chân mặt phóng tới đánh ra một chiêu Phong Vân Khai Nguyệt chặn đứng lưỡi kiếm của Nguyệt Phan.

Hai vũ khí chạm nhau tạo thành một sức mạnh, đẩy hai chiếc du thuyền ra xa.

Tiêu Nguyệt Phan hét lên một tiếng, tức thì cánh cửa sổ du thuyền mở bật ra, cả người lẫn kiếm từ trong cửa sổ ấy bắn đến đậu trên thuyền của Quân Vũ nhanh như chớp. Quân Vũ chưa kịp đứng vững đã bị một làn kiếm quang xẹt tới chém vào cổ.

Quân Vũ lách mình lùi lại, quét ngang thanh gỗ một cái nhưng mũi kiếm của Tiêu Nguyệt Phan đã điểm ngay nơi mạch môn của chàng.

Mã Quân Vũ thất kinh lắm lắm :

- Sao? Đánh nhau thật ư?

Chàng còn ngơ ngác thì mũi kiếm của Tiêu Nguyệt Phan đã đánh tiếp một lúc ba chiêu ép dồn Quân Vũ phải lui lại đằng sau ba bước mới tránh nổi.

Chiếc du thuyền của Quân Vũ tuy thuộc vào loại lớn, nhưng cũng chỉ rộng chừng một trượng mà thôi. Mã Quân Vũ đã thoái lui ba bước nhường cho Tiêu Nguyệt Phan một quãng khá rộng. Mặt dù thế, Tiêu Nguyệt Phan vẫn không bỏ lỡ cơ hội, nàng đánh tiếp ba chiêu cực ác, lưỡi kiếm xoay tròn, ép Quân Vũ không còn cách nào né tránh.

Nếu Quân Vũ lùi thêm một bước nữa tất phải rơi ùm xuống nước.

Trong nguy hiểm Quân Vũ không còn biết sao hơn, trợn mắt dùng thanh gỗ, thuận theo thế kiếm địch thủ, đánh thẳng vào trung cung. Đồng thời tay trái chàng chộp lấy cánh tay cầm kiếm của Tiêu Nguyệt Phan.

Đó là một trong ba tuyệt chiêu của Thiên Cang Chưởng phái Côn Luân gọi là Tích Thủ Bát Long.

Với chiêu thức lợi hại ấy quả nhiên Nguyệt Phan núng thế, nàng phải thu kiếm về để thủ thế. Quân Vũ thừa thế phóng mình lách qua mình nàng, lén ra sau lưng, hai chân cọ sát

vào nhau, làm cho Nguyệt Phan then đỏ mặt.

Nàng tức giận vung trường kiếm điểm thẳng vào ngực Quân Vũ mấy chiêu ác liệt.

Mã Quân Vũ ném tay chèo, dùng tay không diễn đủ ba mươi sáu thức Thiên Cang Chưởng Pháp. Tuy nhiên, chàng là người tín nghĩa, sợ rủi sơ xuất làm cho Nguyệt Phan bị thương thì hỏng việc.

Cái khó của Quân Vũ ở chỗ phải đánh thắng đối phương mà không làm cho đối phương phật ý. Nhất là những thiếu nữ có tánh hay hờn dỗi bất thường, nếu nàng phật ý thì Quân Vũ còn mong gì được thấy mặt vị thần y.

Hai người đấu nhau trên hai mươi hiệp, vẫn chưa phân định được thắng bại.

Ngọc Chánh Tử và Lý Thanh Loan đều bước ra ngoài khoang xem cuộc đấu chiến.

Lý Thanh Loan thấy Quân Vũ không thắng được đối thủ, lòng lo ngại, đôi mắt đăm đăm nhìn Nguyệt Phan, tay mân mê trường kiếm, có ý muốn xen vào trợ lực.

Bạch Vân Phi thấy Quân Vũ chỉ tự vệ chứ không đánh, bực mình bước đến gần nói :

- Thật quá khờ khạo! Đấu người ta có nhường đến đâu cũng không thể ném vũ khí đi được. Tại sao lại không dám tấn công?

Quân Vũ sức nhớ lại nhiệm vụ mình phải thắng địch, liền tung chưởng đánh ra hai đòn một lúc, gió lộng vù vù, ép Nguyệt Phan lùi lại hai bước.

Tuy nhiên, kiếm pháp của Tiêu Nguyệt Phan rất tinh kỳ. Nàng biến chiêu, và chỉ trong chớp mắt đã đánh trả lại năm đòn.

Quân Vũ ái ngại nghĩ thầm :

- Sao thế? Nàng cố không chịu thua sao? Nếu vậy đâu còn giữ lời hứa.

Mặt chàng đỏ lên, hai tay vung một lượt, dùng ba chiêu tuyệt kỹ trong Thiên Cang Chưởng đánh ra một lúc, ép Tiêu Nguyệt Phan lùi lại sát vành thuyền.

Qua ba đòn đó, Tiêu Nguyệt Phan cảm thấy kinh phong của Quân Vũ xuất ra quá mạnh, cánh tay nàng hơi tê đi. Nàng cười lên một tiếng lạnh lạnh rồi buông kiếm, tung mình nhảy trở về thuyền nhỏ của nàng.

Mã Quân Vũ vừa bước theo, thì đã nghe tiếng Tiêu Nguyệt Phan gọi lớn :

- Hãy coi chừng! Bắt lấy Ngũ Tinh Cương Hoàn của tôi xem sao?

Lời nói chưa dứt, ba luồng ám khí đã bắn ra, sáng quắc bay đến Mã Quân Vũ.

Quân Vũ chuyển mình né sang một bên tránh khỏi, trong lúc đó cửa sổ du thuyền khép lại, và chiếc thuyền đó vút chạy rất nhanh.

Huyền Thanh đạo nhân thấy thế, vội thét bảo hai tên thủy thủ :

- Đuổi theo mau.

Nhưng chiếc du thuyền Quân Vũ là loại lớn nên chậm chạp, làm sao đuổi theo kịp chiếc du thuyền xinh xắn kia?

Chỉ loáng mắt, chiếc du thuyền nhỏ đã bỏ du thuyền lớn cách xa một đoạn.

Huyền Thanh đạo trưởng sợ chiếc thuyền nhỏ chạy mất, rút thêm một tay chèo phụ lực với hai thủy thủ nhưng vẫn không sao đuổi theo kịp, mỗi lúc một cách xa hơn.

Bạch Vân Phi bước đến bên Quân Vũ mỉm cười nói :

- Thuyền của họ là loại thuyền thoi, chạy nhanh như tên, chúng mình đuổi theo không kịp đâu, đừng gắng công vô ích.

Mã Quân Vũ thở dài nói :

- Đúng rồi! Nhưng phải làm sao bây giờ?

Bỗng cánh tay mặt của Bạch Vân Phi đưa nhẹ lên một cái, chiếc du thuyền nhỏ đang chạy mau bỗng giảm tốc độ lại.

Bạch Vân Phi lại trao cho Quân Vũ một sợi dây rất nhỏ, nói :

- Mã huynh cột dây này vào đầu thuyền để thuyền họ lôi thuyền mình đi, khỏi mất công theo đuổi.

Mã Quân Vũ nhìn kỹ sợi dây ngắn thấy chỉ lớn bằng hạt gạo, nhưng rất mềm, không phải tơ mà cũng không phải gòn, chẳng biết nó làm thứ gì. Lại hơn nữa là Bạch Vân Phi chỉ vung nhẹ một cái làm sao đã cột được đầu dây kia nơi chiếc du thuyền của Tiêu Nguyệt Phan. Thủ pháp này không những làm cho Quân Vũ sợ hãi mà còn làm cho chàng thắc mắc, cảm thấy như bên trong có gì thần bí.

Chàng sững sờ nhìn Bạch Vân Phi một lúc mới mở miệng nói nên lời :

- Bạch huynh là kẻ tuyệt thủ võ công, tiểu đệ khâm phục vô cùng.

Bạch Vân Phi nhìn Quân Vũ mỉm cười và cũng không cần khiêm nhượng, nói ngay :

- Ủ! Mã huynh có muốn thụ huấn tại hạ chăng?

Quân Vũ chưa kịp trả lời thì Thanh Loan đã từ từ bước đến, hỏi :

- Vũ ca! Lúc nãy sao Vũ ca lại gây chuyện đánh nhau với người ta?

Quân Vũ thấy Thanh Loan chân thật, mỗi mỗi đều thật tâm với chàng nên chàng không nói dối, mỉm cười đáp :

- Sư muội! Việc đó huynh sẽ có dịp nói riêng với sư muội sau này.

Thanh Loan đưa mắt nhìn Bạch Vân Phi, rồi lại hỏi :

- Đây là bạn của huynh sao? Muội chưa hân hạnh được yết kiến.

Mã Quân Vũ liền giới thiệu hai người. Lý Thanh Loan nhìn sững vào mặt Bạch Vân Phi một lúc, khẽ nói với Quân Vũ :

- Vũ ca! Nếu Bạch huynh là gái chắc sẽ là một hoa khôi trong thiên hạ. So với muội thì muội chỉ là một con bé xấu xí nhất đời.

Quân Vũ ngạc nhiên, không ngờ Thanh Loan lại có ý nghĩ kỳ quặc như thế. Tuy nhiên, Quân Vũ thừa hiểu nàng là cô gái thuần khiết, nghĩ sao nói vậy, nên quay sang xin lỗi Bạch Vân Phi :

- Bạch huynh! Xin chớ chấp trách Thanh Loan, vì nàng là kẻ vụng về, thuần khiết.

Bạch Vân Phi gật đầu, mỉm cười đáp :

- Nàng rất thuần khiết, và cũng rất đẹp.

Dứt lời, Bạch Vân Phi lại quay mặt nhìn trời mây, sóng nước, nụ cười trên môi chàng thoáng mất như vầng mây bạc giữ trời, mà vẻ mặt thì đăm chiêu có điều gì tư lự.

Lý Thanh Loan liếc mắt nhìn Quân Vũ một cái, rồi từ từ bước đến bên Bạch Vân Phi, thủ thủ :

- Bạch huynh! Lời nói vụng về của muội đã làm cho Bạch huynh giận sao?

Bạch Vân Phi quay đầu lại nhìn Thanh Loan, thấy vẻ mặt nàng nhu mì hiền hậu, làm cho chàng động lòng thương cảm.

Chàng nắm nhẹ tay Thanh Loan để tỏ lời an ủi, nhưng sức nhớ có Quân Vũ đứng đó, chàng liền rút vội tay về, và mỉm cười đáp :

- Không, không! Tại hạ không có gì giận cô nương cả.

Đôi má Thanh Loan hiện lên nét vui mừng.

Nàng cười lớn, nói :

- Nếu vậy muội mới an lòng. Bạch huynh mà giận thì Vũ ca sẽ phiền trách muội ngay.

Dứt lời, nàng lui về đứng sát cạnh Mã Quân Vũ.

Bạch Vân Phi thấy hai người sát cánh nhau nét mặt không vui. Chẳng biết có phải chàng đã ghen hay không. Chàng quay mình nhìn về phía khác, khẽ buông tiếng thở dài...

--- oOo ---